

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **M. R.**, zast. Mgr. Tomášem Markem, advokátem se sídlem Na hutích 661/9, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2021, č. j. 59 Ad 1/2021 - 8,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Tomáši Markovi, advokátovi se sídlem Na hutích 661/9, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši **1 573 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) domáhala, aby rozhodl, že se žalované zakazuje pokračovat v trvajícím nezákonném zásahu do jejích práv spočívajícím v nevyplácní dávek důchodového pojištění za roky 2018, 2019, 2020 a 2021 v celkové výši 22 440 Kč.

[2] Krajský soud žalobu odmítl usnesením uvedeným v záhlaví dle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Jelikož žalobkyně brojila pouze proti tomu, že jí není vyplácena dávka starobního důchodu ve výši přiznané rozhodnutím žalované, resp. navazujícími výměry, krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o žalobu proti nezákonnému zásahu žalované. V takovém případě je podmínkou přípustnosti žaloby to, zda žalovaná při vyplácní již přiznané dávky vystupuje jako orgán veřejné moci, tj. z pozice vrchnostenské, a zda samotná výplata již přiznané dávky představuje veřejný subjektivní nárok. Žalovaná prováděla srážky na základě rozhodnutí Okresního soudu v Nymburce a soudního exekutora. Již přiznaná dávka starobního důchodu však představuje nárok, jehož se lze domoci soukromoprávní cestou, jelikož žalovaná v situaci, kdy bylo rozhodnuto o nároku na výplatu dávky a zároveň nebylo vydáno správní rozhodnutí o zastavení výplaty dávky, vystupuje jen jako organizační složka státu plnící povinnost odpovídající

pravomocně přiznanému platebnímu nároku, tedy v rovném postavení s osobou oprávněnou na základě platebního titulu. Žalovaná tedy neprovádí srážky v rámci výkonu veřejné správy.

[3] Výhrady, které má žalobkyně k samotnému výkonu rozhodnutí nebo k postupu žalované při realizaci nařízeného výkonu rozhodnutí, musí uplatňovat procesními postupy dle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Žaloba proti nezákonnému zásahu není dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 Ads 106/2018 - 29, určena k tomu, aby jejím prostřednictvím byl kontrolován průběh výkonu rozhodnutí nařízeného civilním soudem a zjednávána náprava případných pochybení. Krajský soud odkázal na závěr rozsudku NSS ze dne 9. 3. 2005, č. j. 3 Ads 15/2004 - 54, č. 1033/2007 Sb. NSS, dle něhož zjišťování, co již žalovaná reálně vyplatila, není předmětem přezkumné činnosti soudu. Pokud je žalobkyně přesvědčena, že jí žalovaná bezdůvodně nevyplatila část přiznaných dávek starobního důchodu, může využít občanské soudní řízení, zejména návrh na nařízení exekuce. Vzhledem k tomu, že se může ochrany svých práv domáhat v občanském soudním řízení, krajský soud její žalobu odmítl dle § 46 odst. 2 s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla usnesení krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), c), d) a e) s. ř. s.

[5] Žalovaná jako správní orgán ve věci výplaty dávek důchodového pojištění jedná v daném případě v rozporu s předpisy, které upravují důchodové pojištění. Proti jejímu trvajícím nezákonnému zásahu do práva stěžovatelky na řádnou výplatu starobního důchodu lze podat správní žalobu dle § 82 s. ř. s. K tomu stěžovatelka odkazuje na judikaturu Ústavního soudu ve věcech ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu (nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, či nálezy ze dne 17. 7. 2018, sp. zn. III. ÚS 1257/18). Dle této judikatury musí správní soudy při hodnocení povahy zásahu vycházet z objektivních skutečností, musí rozlišovat různé typy zásahů a zohledňovat specifika tzv. trvajících zásahů. Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS, je nezákonným zásahem správního orgánu jakékoliv jeho konání či opomenutí konat, nelze-li jej podřadit pod pojem rozhodnutí. Zásahem může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí. Žalovaná dosud stěžovatelce nevyplatila dávky důchodového zabezpečení ve výši 22 440 Kč. Trvá tak její nezákonný zásah do stěžovatelčina ústavně garantovaného práva na důchodové zabezpečení dle čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, do práva na ochranu majetku, práva na legitimní očekávání přírůstku tohoto majetku, do ústavně garantovaného práva na rovné zacházení a zákazu diskriminace.

[6] Krajský soud v bodech 13 a 14 napadeného usnesení výslovně převzal argumentaci žalované o nepřipustnosti správní žaloby, čímž potvrdil své nadržování žalované. Je povinností soudu, aby učinil právní posouzení věci a nikoliv, aby nepřipustně a v rozporu se zásadou nestrannosti, objektivity a spravedlivého rozhodování jen mechanicky převzal tvrzení od žalované. Stěžovatelka proto namítá porušení svého práva na spravedlivý proces. Krajský soud ani žalovaná nezjistily ani nedoložily, zda byly ze starobního důchodu stěžovatelky provedeny srážky v celkové výši 22 440 Kč. Žalovaná netvrdila, v jaké výši měly být prováděny srážky ze starobního důchodu na základě rozhodnutí Okresního soudu v Nymburce a exekučního příkazu. Tato rozhodnutí už navíc byla zrušena s účinky *ex tunc*. Krajský soud tedy nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav věci.

[7] Krajský soud přípisem č. j. 59 Ad 1/2021 - 6 vyzval stěžovatelku k podání repliky k vyjádření žalované. Ta jej podala v soudem stanovené čtrnáctidenní lhůtě dne 3. 5. 2021. Krajský soud však vydal usnesení o odmítnutí žaloby již dne 27. 4. 2021. Stěžovatelka proto

pokračování

namítá nepřipustnou svévoli a libovůli v postupu a rozhodování krajského soudu a porušení zákazu překvapivého postupu a rozhodování soudu. Krajský soud též nebyl oprávněn odmítnout její žalobu poté, co vyzval žalovanou k vyjádření a po doručení výzvy, aby k němu stěžovatelka podala repliku. Byl proto povinen o žalobě meritorně rozhodnout.

[8] Mezi úkoly a činnosti veřejné správy, kterou vykonává žalovaná, patří i provádění výplaty dávek důchodového pojištění. Veřejným subjektivním právem stěžovatelky je právo na sociální zabezpečení. Krajským soudem zmíněná judikatura na projednávaný případ nedopadá. Činnost žalované totiž nekončí vydáním výměru o výplatě starobního důchodu v přiznané výši pro daný kalendářní rok, ale zahrnuje v sobě i provedení výplaty důchodu ve správné výši. Tuto skutečnost však krajský soud zcela ignoroval a nesprávně určil, co je a co není správní orgán. Jeho usnesení je proto nepřezkoumatelné, jelikož nezdůvodnil, proč činnost žalované spočívající v provedení výplaty starobního důchodu není správní činností. Dle platné právní úpravy je žalovaná správním orgánem při provádění výplaty dávek starobního důchodu bez ohledu na to, že je současně organizační složkou státu. Právě organizační složky státu jsou správními orgány pro realizaci veřejných subjektivních práv občanů vůči státu, včetně práva na výplatu dávek starobního důchodu ve správné výši ze strany žalované. V judikatuře nebyla vyřešena otázka, zdali je nevyplácení starobního důchodu ve správné výši nezákonným zásahem správního orgánu veřejného subjektivního práva.

[9] Krajský soud stěžovatelku neseznámil předem se svým právním názorem ohledně vyloučení daného nezákonného zásahu ze soudního přezkumu. Tím jí odňal možnost jednat před soudem a znemožnil jí tento nesprávný závěr rozporovat. Došlo tak k porušení stěžovatelčina práva dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jako právní laik nemohla předpokládat, čím se bude krajský soud zabývat v rámci podmínek řízení. Nebyla ani srozuměna s možností odmítnutí své žaloby. Namítá proto porušení zákazu překvapivého postupu a rozhodování ze strany krajského soudu. Stěžovatelka též namítá nepřezkoumatelnost napadeného usnesení pro existenci tzv. opomenutých důkazů, nevyporádaných rozhodných tvrzení a důkazních návrhů včetně soudní judikatury. Řízení před krajským soudem tak bylo formalistické, nezákonné a zmatečné.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Ztotožňuje se ze závěry krajského soudu, jelikož postupoval ve svých úvahách zcela správně a odmítnutí žaloby logicky a kvalitně zdůvodnil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že dle jeho konstantní judikatury (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS) lze proti usnesení o odmítnutí návrhu podat kasační stížnost pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Soud se proto může (a musí) zabývat toliko zákonností odmítnutí návrhu stěžovatelky, a to v rozsahu jí vznesených stížnostních námitek.

[14] Stěžovatelka se na krajský soud obrátila se zásahovou žalobou dle § 82 s. ř. s. z důvodu, že jí žalovaná nevyplácí dávky starobního důchodu. Institut zásahové žaloby slouží k ochraně proti aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé

zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka v projednávané věci nenapadala rozhodnutí žalované o jejím nároku na starobní důchod, ale samotný postup žalované spočívající v nevyplácení dávek starobního důchodu. Jak NSS zjistil ze správního spisu, žalovaná starobní důchod stěžovatelce nevyplácela, jelikož z něj prováděla srážky na základě usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 3. 4. 2018, č. j. 21 E 11/2018 - 20 (č. l. 15 správního spisu), ze dne 23. 7. 2019, č. j. 21 E 14/2019 -18 (č. l. 64 správního spisu), příkazu soudního exekutora JUDr. Jiřího Bulvase ze dne 6. 1. 2020, č. j. 146 EX 1164/19 - 14 (č. l. 63 správního spisu) a rozhodnutí Okresního soudu v Nymburce ze dne 30. 1. 2020, sp. zn. VS:5300001619 (č. l. 61 správního spisu), kterými byl nařízen výkon rozhodnutí srážkami z jiného příjmu než ze mzdy, který stěžovatelce příslušel od žalované. Těmito rozhodnutími bylo žalované zakázáno, aby stěžovatelce vyplatila výkonem rozhodnutí postiženou část jiného příjmu. Krajský soud postupoval správně, když zkoumal, zdali má pravomoc tuto žalobu věcně projednat, přičemž dospěl k závěru, že žalovaná v projednávaném případě plní své povinnosti dle usnesení civilního soudu na základě soukromoprávního právního předpisu, a není tedy v postavení správního orgánu.

[15] Soudní kontrola, tedy i přezkumu zákonnosti zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., se pohybuje jen v hranicích veřejné správy, a proto jsou napadnutelnými pouze takové zásahy, které patří do působnosti veřejné správy (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2010, č. j. 7 Aps 1/2010 - 53). Žalovaná neprovádí srážky ze stěžovatelčina důchodu na základě vlastního rozhodnutí, nýbrž na základě usnesení občanskoprávního soudu týkajícího se exekuce jejího majetku. Žalovaná je tak v postavení jako jakýkoliv jiný plátcе mzdy provádějící srážky ze mzdy, který je povinen rozhodnutí soudního exekutora respektovat a řídit se jím (viz § 282 a § 283 o. s. ř. ve spojení s § 299 odst. 1 téhož zákona). Žalovaná sama o způsobu provedení exekuce nerozhoduje. To je též důvod, proč o žalobě na postup žalované nemůže věcně rozhodnout správní soud (srov. krajským soudem uvedený rozsudek č. j. 6 Ads 106/2018 - 29).

[16] Stěžovatelka namítá, že v judikatuře není vyřešena otázka, zda nevyplácení dávek starobního důchodu žalovanou je nutné považovat za výkon veřejné moci. K odlišení výkonu veřejné moci a občanskoprávních vztahů v případě důchodového pojištění se vyjádřil Nejvyšší soud ve stanovisku ze dne 12. 6. 2013, sp. zn. Cpjn 203/2012: *„V oblasti důchodového pojištění se uplatní obě roviny působení státu. V první řadě o přiznání dávky důchodového pojištění rozhodují orgány státu v řízení vedeném podle části šesté hlavy druhé zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, které jsou oprávněny posuzovat uplatněné nároky a vydávat o nich autoritativní rozhodnutí postupem podle správního řádu (§ 108 citovaného zákona). Účastník takového řízení a orgán státu, který o jeho nárocích rozhoduje, nejsou ve vzájemně rovnoprávním postavení, které by mohlo zakládat občanskoprávní charakter nároku na důchod. (...) Stát ovšem kromě toho působí též v roli subjektu, který přiznané dávky ze státních prostředků vyplácí (poskytuje). V této oblasti již jde jen o doručování finančních prostředků oprávněným subjektům, takže ze strany orgánů státu nejde o vrchnostenskou působení vůči subjektům, jimž dávky vyplácí. Nevystupuje z pozice autoritativně nadřazeného subjektu, který by rozhodoval o právech či povinnostech adresátů dávek. Ani tady nevystupuje orgán státu v pozici nadřazeného subjektu, naopak je vázán exekučním rozhodnutím a je povinen postupovat podle něj, aniž by uplatňoval vrchnostenský vliv na adresáta důchodových dávek. Má tedy postavení plátce mzdy (§ 299 a § 301 o. s. ř.), jehož činnost je při výkonu rozhodnutí regulována procesním předpisem a řídí se rozhodnutími soudu či jeho pokyny bez možnosti samostatně do vztahu oprávněného a povinného jakkoliv ingerovat. Podle § 292 o. s. ř. je pak dokonce jako každý plátcе mzdy sankcionován, neprovede-li ze mzdy povinného srážky řádně a včas, provede-li je v menším než stanoveném rozsahu nebo nevyplatí-li srážky oprávněnému bez odkladu po tom, kdy mu bylo doručeno vyznění, že nařízení výkonu rozhodnutí nabylo právní moci, nebo kdy dospěly další měsíční částky mzdy; tehdy může oprávněný uplatnit proti plátcе mzdy u soudu právo na vyplácení částek, které měly být ze mzdy povinného sraženy. (...) Nevyplatí-li Česká správa sociálního zabezpečení dávku přiznaného důchodu v plné výši (například proto, že pokračuje v provádění srážek*

pokračování

ze mzdy, ačkoliv již byla pohledávka splněna), může se důchodce především domáhat nápravy nařízením výkonu rozhodnutí (exekuce) pro vymožení dlužných dávek příslušného důchodu. Jestliže pak v důsledku nesprávně provedených srážek, resp. jejich blokace či nesprávných odvodů vznikne důchodci (povinnému) škoda, může nárok na její náhradu uplatnit vůči plátcí mzdy, tedy i vůči státu. Ze všech těchto charakteristik vztahů při provádění srážek z důchodu je zřejmé, že orgán státu, který plní úkoly plátce mzdy, nevykonává při této činnosti veřejnou moc, jejíž nesprávná realizace by měla důsledky upravené zákonem č. 82/1998 Sb.; z toho vyplývá i vymezení organizační složky povoláné vystupovat před soudem. Stát vykonávající úkony plátce mzdy či jiného příjmu při výkonu rozhodnutí je subjektem vstupujícím do občanskoprávních vztahů v rovné pozici s ostatními účastníky a jeho případná pochybení zakládají vůči všem poškozeným občanskoprávní odpovědnost podle hmotného či procesního práva.“ (podtržení doplnil NSS). Nejvyšší správní soud odkazuje též na svůj rozsudek ze dne 13. 12. 2006, č. j. 3 Ads 80/2006 - 49, č. 1074/2007 Sb. NSS, dle kterého „[o]tázka výkonu rozhodnutí formou srážek z důchodu totiž nespadá do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví, nýbrž do pravomoci obecných soudů rozhodujících podle občanského soudního řádu.“

[17] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud nepřipustně a svévolně do napadeného usnesení převzal právní argumentaci žalované. Nejvyšší správní soud na postupu krajského soudu nespatřuje nic problematického. Krajský soud se zjevně ztotožnil se závěry žalované ohledně nesplnění podmínek řízení a v napadeném usnesení řádně a srozumitelně vysvětlil, z jakého důvodu nejsou v případě stěžovatelky splněny základní podmínky řízení před správním soudem. Jeho postupem tudíž nedošlo k porušení kontradiktornosti řízení. Stěžovatelka dále odkazuje na judikaturu Ústavního soudu a NSS týkající se nezákonného zásahu. V této judikatuře se však vždy jednalo o zásah správního orgánu při výkonu veřejné moci. Jelikož tato podmínka není v projednávané věci splněna, daná judikatura se na projednávanou věc neuplatní.

[18] Stěžovatelka namítá, že krajský soud vydal napadené usnesení během lhůty, kterou jí stanovil, aby podala repliku k vyjádření žalované. V dané lhůtě se též mohla vyjádřit k výzvě soudu ze dne 26. 3. 2021 (doručené vložení do schránky až dne 20. 4. 2021, jak plyne z doručky na č. l. 5 spisu krajského soudu), zdali souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud připomíná obecnou zásadu, podle níž je jednání soudu určeno k projednání a rozhodnutí věci samé. Jestliže se v projednávané věci jednalo o usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba z procesních důvodů (soud nerozhodoval ve věci samé), nelze v nenařízení jednání soudem spatřovat tvrzenou nezákonnost. Smyslem jednání před soudem je totiž především dokazování a v jeho rámci má být věc úplně a spravedlivě projednána a také rozhodnuta. Tento smysl soudního jednání však zjevně není dán tam, kde podaný návrh procesně neobstojí a soud jej odmítne pro chybějící podmínky řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 165/2012 - 29). Postup krajského soudu spočívající v tom, že stěžovatelce dal čtrnáctidenní lhůtu k vyjádření, zdali souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, ovšem během této lhůty její žalobu odmítl, nemohl na základě výše uvedeného způsobit nezákonnost napadeného usnesení, jelikož žalobu stěžovatelky bylo třeba odmítnout pro nesplnění podmínek řízení. Totožný závěr platí i ohledně stanovení lhůty k podání repliky. Tato námitka tedy není důvodná.

[19] Dle stěžovatelky došlo k porušení jejího práva na sociální zabezpečení, na ochranu majetku, na rovné zacházení a na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato práva nebyla postupem krajského soudu porušena. Krajský soud vysvětlil, z jakého důvodu nemohl žalobu věcně projednat, a stěžovatelku v souladu s § 46 odst. 2 s. ř. s. poučil, jakým způsobem a v jaké lhůtě se může domáhat svých práv. Daným postupem tak nedošlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces. Co se týče jejích majetkových práv a práva na sociální zabezpečení, správní soud nemůže přezkoumávat, zdali bylo občanskoprávním (exekučním) rozhodnutím zasaženo do ústavně garantovaných práv stěžovatelky, jelikož k tomu nemá pravomoc. Namítá-li, že v jejím případě došlo ze strany krajského soudu k překvapivému rozhodnutí, NSS připomíná svůj rozsudek ze dne 8. 11. 2018, č. j. 2 Ads 324/2018 - 17,

ve kterém byla ohledně provádění srážek ze starobního důchodu na základě usnesení Okresního soudu v Nymburce č. j. 21 E 11/2018 - 20 poučena, že proti danému postupu žalované při provádění srážek na základě výše uvedeného usnesení se nemůže bránit žalobou ve správním soudnictví.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Z výše uvedeného vyplývá, že napadené usnesení krajského soudu není nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, ovšem podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nelze správním orgánu přiznat náhradu nákladů řízení ve věcech důchodového pojištění.

[22] Stěžovatelce byl usnesením NSS ze dne 18. 6. 2021, č. j. 9 Ads 115/2021 - 21, ustanoven zástupce Mgr. Tomáš Marek, advokát se sídlem Na hutích 661/9, Praha 6. Přípisem ze dne 27. 7. 2021 požadoval po NSS přiznání jednoho úkonu právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon právní služby zástupci stěžovatelky náleží ve věcech důchodového pojištění mimosmluvní odměna ve výši 1 000 Kč [§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3. advokátního tarifu]. Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 6 Ads 209/2019 - 62, č. 4115/2021 Sb. NSS, tato zvláštní tarifní hodnota upravená v § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu obecně neporušuje zásadu rovnosti spojenou s právem podnikat a právem získávat prostředky pro své životní potřeby. Dále zástupci stěžovatelky náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce doložil, že je plátcem DPH (č. l. 24 spisu NSS), tato odměna a náhrada hotových výdajů je navýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty v sazbě 21 %. Celková výše odměny tedy činí 1 573 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu